

Ion PARHON

Cum s-a născut un nou „Toujours l'amour“!

Gândul de a realiza în studiourile Televiziunii un spectacol cu **Toujours l'amour** l-am țesut împreună cu Dan Puric, cu ani în urmă, într-o seară de toamnă, la Marsilia, unde el cucerise inima publicului de la Teatrul Toursky, într-un festival internațional onorat la deschidere de reprezentația lui cu *Visul*, elogiata de critică și de organizatorii Festivalului. Prima dată am făcut o echipă, am mers cu toții la Teatrul Național din București, în sala „Camil Petrescu“, am văzut spectacolul din nou, împreună cu un regizor, un director de imagine, un redactor, un director de montaj etc. Din păcate, tergiversările în aprobarea proiectului și schimbările organizatorice din instituție, chiar din redacția noastră, dar și faptul că eram prea puțini cei care doream efectiv să aducem pe ecran această bijuterie de umor și poezie realizată de Dan Puric și Carmen Ungureanu, cu concursul minunat al coregrafei Malou Iosif, au făcut ca proiectul să încremenească în așteptare. Dar dialogul cu Dan Puric nu s-a întrerupt. Dimpotrivă !

Profitând de faptul că intenția noastră nu mai trebuia să facă față și capriciilor sau pretențiilor exagerate ale vechiului director general al Naționalului bucureștean, am reluat acest dialog chiar la noi, în redacția Teatru-Film a Televiziunii Române, și am trecut la treabă. Sub conducerea efectivă a regizorului Silviu Jicman, redactorul-șef, care a coordonat filmările, a fost alcătuită o nouă echipă din care au făcut parte și directorul de imagine Laurențiu Popescu, regizoarea Silvia Ionescu, redactorul Zoe Bălan, cameramanii Mircea Filimon, Cristinel Neagu, Dragoș Capotă, Răzvan Roibu, Adrian Dănăilă, șeful de producție Eugen Martin ș. a. Bineînțeles, lângă protagoniști, s-au aflat *ligt-designer*-ul Gabi Petrescu, mereu prezent lângă Dan Puric la marile lui succese, dar și doamna Malou Iosif, cu exigența și promptitudinea participării sale la fiecare clipă de teatru, de repetiție, de analiză ad-hoc a materialului filmat.

S-a încercat mai întâi filmarea spectacolului cu public în studioul nou al Televiziunii Române, numai că acest public, fiind alcătuit din redactori, realizatori, șefi de compartimente, sosiți acolo după o zi de lucru, atmosfera nu a corespuns intențiilor noastre și nici așteptărilor artiștilor. Pe fețe se citea adeseori oboseală, griji, iar râsul era uneori minat de o nejustificată pudoare, de gesturi de stânjeneală, cu mâna la gură, în timp ce câte o „spectatoare“ era mai preocupată să discute cu vecina despre ce se întâmplă în instituție, „politica de cadre“, cine pleacă și cine vine ș. a. m. d. Tare necăjit, Dan afirma că dinspre sală nu i-a venit nici un impuls ori reacție care să-l stimuleze, așa cum se întâmplă de fiecare dată la spectacolele lui, ci mai degrabă era o atmosferă de „necrolog“. Toți am fost derutați de acest început „cu stângul“, iar Malou era de-a dreptul disperată.

Foto: Sorin Radu

Dan PURIC și Carmen UNGUREANU

Și a venit a doua zi. S-a lucrat fără public, în studio, urmând ca momentele interactive să le realizăm cu spectatori autentici, peste câteva zile. Ceea ce s-a și întâmplat. Cred, însă, că cele două zile pline de lucru, în studio, au reprezentat și ele un „spectacol”. Unul dintre cele mai frumoase spectacole pe care le-am trăit în miezul teatrului, alături de cei doi mari artiști, Dan și Carmen, de Malou Iosif și de Gabi Petrescu, alături de colegii mei, regizori sau cameramani, care s-au întrecut pe ei înșiși în efort, în devotament, în inspirație. Aproape fiecare dintre cele 19 povești seducătoare ale scenariului fascinant gândit de Dan Puric, fiecare mișcare, gest, atitudine, fiecare intrare și ieșire din scenă au fost filmate, o dată, de trei și de patru ori, ba chiar și de șapte ori, în dorința regizorului Silviu Jicman și a actorilor, dar și a celorlalți, care alcătuiau echipa, ca spectacolul de televiziune să atingă adevărate culmi profesionale. Nu i-am văzut niciodată pe Dan Puric sau pe Carmen Ungureanu atât de înverșunați în a cere mai mult de la ei înșiși, în a solicita ei înșiși să repete încă o dată și încă o dată o secvență, un gest, o mișcare. Cu prosoapele ude pe gât, dădeau apoi fuga la masa cu monitoare și, adeseori, cu bucuria sclipindu-le în priviri, împreună cu Silviu Jicman, cu toți cei prezenți, urmăreau rezultatul strădaniei lor și a echipei de realizatori. Rând pe rând, fie umorul, fie truda bestială („Au lucrat cât în cinci spectacole!” spunea Malou Iosif) pentru șlefuirea acestei „bijuterii”, coborau de pe scenă la monitoare, ori în carul șase, unde erau preluate comenzile și imaginile filmate de cameramani. Filmări din sală, filmări cu „girafa”, filmări de pe scenă, cu cameră fixă și cu două camere mobile, filmări cu travellingul ș.a.m.d. „Nu știu câtă rezistență are omul ăsta (Dan Puric, *n.n.*), este supraomenesc ce face el, că eu mă simt deja epuizat, fără să mă compar cu ceea ce face el pe scenă”, îmi spune un cameraman.

În cea de-a treia seară, plecăm cu toții spre casă extenuați, dar fericiți. Încerc să-l descos pe Silviu Jicman despre ce au reprezentat acele filmări, despre care ceilalți mi-au spus că au fost poate cele mai complexe, mai insistente, mai ambițioase, dintre spectacolele realizate în studio în ultimii ani. Însuși regizorul, scenaristul și interpretul Dan Puric îmi mărturisise că prin tot ce s-a înfăptuit aici, în studio, prin ceea ce a văzut pe monitor, crede că „s-a născut un spectacol cu totul nou, independent, deosebit de cel realizat pe scândura scenei Naționalului bucureștean”. Există, într-adevăr, în discursul corporal și gestual al celor doi interpreți, în discursul lor „fizic” plin de poezie, mister, tandrețe și umor, un fior metafizic, ca în acel mirific „adagio” al mâinilor, pe care filmările au reușit să-l pună în evidență de o manieră ce va atrage respectul și admirația telespectatorilor. Numai că regizorul Silviu Jicman este în continuare taciturn, preocupat, plin de griji. „Nu vă văd bucuroși”, îi spun. „Ba da, sunt mulțumit de ce am făcut noi, dar cred că greul nu s-a încheiat. Ne așteaptă la montaj, unde, din acest material imens, pe care îl avem pe casete, va fi păcat să nu scoatem într-adevăr un spectacol-eveniment”. Premisele există ! Iar micile noastre ecrane au mare nevoie de această îngemănare de poezie și umor, într-un timp când așa-zisul umor a luat-o razna, în seriale și emisiuni de divertisment de un violent prost-gust, de la periferia artei și a bunului-simț, dacă nu de-a dreptul dezgustătoare prin trivialitate și imbecilitate. Așadar, să așteptăm cu toții noul *Toujours l'amour*, născut într-o primăvară când, tot la Redacția de Teatru-Film a Televiziunii Române, au început pregătirile pentru alte două spectacole de televiziune, cu *Angajare de clown*, în regia lui Claudiu Goga, realizat împreună cu Teatrul „Sică Alexandrescu” din Brașov, și cu „8.9...8.9, *fierbinte după '89*”, în regia Anei Mărgineanu, realizat împreună cu Teatrul Foarte Mic. Dar despre toate astea, la timpul potrivit...